

[Socialministeren.]

tingsmænd har sommeren igennem talt om, at man skulle bevilge mennesker, der var stillet særlig vanskeligt, et større beløb og så forringe beløbene for andre, der formentlig havde mindre hårdt brug for disse beløb. Hvorledes skal man forhøje beløbet for dem, der er i særlig trang? Her har vi 85 pct.s loftet i loven om social forsorg. Jeg må forstå de tanker, der her har været fremme, således, at man ønsker denne 85 pct.s grænse forhøjet for at kunne komme disse nødstedte, som man taler om, til hjælp. Hvorledes skulle det ellers overhovedet have nogen mening?

Det ærede medlem hr. Asger Jensen mente, at man kunne have fulgt Købstadforeningens sociale udvalgs henstilling om at lade de kroner, der nu kommer til at mangle i folkepensionen som følge af faldet i julipristallet, udbetale af rådighedsbeløbet. Dette er ikke lovmedholdeligt. Jeg så under overvejelserne med sympati på den mulighed, men kunne ikke påtage mig ansvaret for en ordning, der betød et vitterligt brud på loven.

Som helhed må jeg sige, at denne forhandling må glæde mig fra hjertet helt ned i støvlerne. Det er rart at møde en sådan tilslutning fra alle sider. Da vi i sin tid gennemførte hjemmehjælpen, blev den mødt med nogen bekymring fra oppositionens side; den er jo blevet en strålende succes landet over. På andre punkter har vore forslag mødt modstand. Man kunne ikke gå med til forslaget om forhøjelse af arbejdsløshedssatserne, heller ikke til forhøjelse af dagpengesatserne vedrørende sygeforsikring, og man ville overflytte 40 mill. fra statens udgifter til sygeforsikring til kontingenterne. Da man skulle stille det første socialpolitiske forslag, begyndte man med skolebespisning o. s. v. Det glæder mig, at der nu er indledt en ny epoke i oppositionens politik.

Ayoö Herbøl: Jeg beklager, at min svigtende hukommelse har fået mig til at nævne, at de konservative også har stemt for en kronenedskæring. Dette er altså ikke tilfældet.

Ragnhild Andersen: Da der under debatten er fremkommet ønske om at få lov-

forslaget delt, vil jeg gerne advare derimod, idet jeg har den opfattelse — jeg håber, den deles af de øvrige partier — at det er tanken, at denne engangsydelse skulle vedtages før valget, og da mit parti og jeg fortsat mener, at såvel forslaget om zonegrænsernes bortfald som forslaget om en varig forhøjelse også bør gennemføres før valget, hvad jeg allerede har argumenteret for, vil jeg gerne sige, at vi har intet ønske om at få lovforslaget delt, tværtimod.

Det har ligeledes været draget ind i debatten, om man ikke kunne fastsætte en bestemt grænse for, hvor højt op folkepensionen skulle, og det er blevet sagt, at den svenske ordning skulle være bedre, end hvad der har været påtænkt herhjemme. Jeg skal ikke udtale mig om den svenske ordning, men jeg vil dog gerne sige, at vi herhjemme, hvor spørgsmålet har været meget debatteret, uden skade kan gå ind for det princip, som meget betydende partier her i folketinget har udtalt sig for: $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindtægten. Socialdemokratiet og det radikale venstre gav grønt lys herfor, og kommunisterne sagde god for det. Hvis man i dag ville gennemføre en pension på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsfortjenesten, 14 000 kr., ville det sige en pension på 9 300 kr. til ægtepar, altså ca. 600 kr. mindre end tjenestemandspensionen. Jeg vil tro, at man vil kunne gavne de ældre ved at stå fast på, at her er noget at sigte efter. Det er en stor mundfuld på én gang, det erkender jeg; men det burde gøres, og kommunisterne mener stadig væk, at det kan gøres, idet det er vor opfattelse såvel med hensyn til dette som med hensyn til de ændringer, som ministeren siger vil koste 300 mill. kr., at man her ved viser vejen til at pålægge arbejdsgiverne at betale bidrag til forsørgelsen af deres ældre arbejdere i alderdommen. Det er en kendt sag, at arbejdsgiverne her i landet er helt ude af billedet i modsætning til, hvad der er tilfældet i andre lande. Jeg kender intet land, hvor de ikke må bidrage til deres gamle arbejders alderdom, men herhjemmes slipper de fri. Det spørgsmål har vi rejst for år tilbage, og det er ikke vor skyld, at man ikke har villet tage fat her, hvorved man i løbet af få år kunne sikre, at pensionen kom op på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsfortjenesten.